

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 84)

*/ Thư chị Kim Chi.

Sàigòn, Feb 5 at 2:10 PM

Thu Vân thương,

Chị dự định ngày 12 âm lịch ra thăm hai ông bà. Vậy em đang ở đâu? Có ở nhà Dì không?

Nếu em chưa có chỗ trú lại trước khi lên máy bay về Mỹ thì ghé nơi chị làm việc, ngủ một đêm, sáng mai ra phi trường. Trả lời chị gấp để còn báo với cô chủ nhà.

Thăm hai ông bà, Kim Chi.

*/ Thư Thu Vân.

Nha Trang, Feb. 6, 2017 8:01 GMT

Anh Ngọc và em xin welcome chị ngày 12 âm lịch tại Nha Trang. Chị ở lại bao lâu cũng được, ăn ngủ chung với bọn em tại nhà Bà Dì nghe. Còn chuyện em về Mỹ thì chốc nữa sẽ đi hỏi vé. Nhưng chị đừng ngại cho em chỗ ở tại Sàigòn. Với lại, địa chỉ chị ghi, thấy hơi xa phi trường Tân Sơn Nhất nên chắc em về nhà ông cậu hay một khách sạn gần phi trường ngủ qua đêm. Cảm ơn chị. Để khi em về Mỹ, thu xếp mọi chuyện, xong trở qua VN thì em sẽ báo chị biết. Còn bây giờ ở Nha Trang, anh chị em mình tha hồ chuyện vãn.

Hai hôm vừa qua, em và anh Ngọc qua nhà bà chị tập dượt rất nhiều. Em thấy rõ tinh thần và sức khỏe ảnh lên lắm.

Chị gọi Lê Thiên Ân, bảo đem cây đàn đến rồi mang ra giùm em.

Số phone của Ân: 0903-694-692. Em đã bảo nó rồi.

Thương chị, Thu Vân.

*/ Nhận thư chị Kim Chi.

Feb 5, 2017 at 5:12 PM

Thu Vân thương,

Mừng cho hai ông bà nhiều lắm nha.

Ngày mai chị sẽ điện thoại cho cậu Ân đem đàn tới, mang ra Nha Trang cho em.

Án ngủ có là bao, chị em mình cần nói nhiều chuyện với nhau, cho ngủ trên sàn hoặc ăn cực ăn khổ cũng đâu có gì quan trọng, tình tụi mình sẽ bền lâu hơn nếu mình chỉ sống về tâm linh, không phải về vật chất.

Ngoài đó có lạnh không em để chị mang theo áo lạnh.

Thương mến,

Chị Kim Chi.

***/ Nha Trang, Mar 5, 2017**

Từ lúc cây đàn được yên vị tại phòng khách nhà chị Kiều, mỗi buổi chiều, chúng tôi đều qua đó tập dượt. Cảm xúc dậy lên khởi nguồn bởi không gian nhiều hơn âm nhạc. Từ nhà Dì, hẻm 22 Quang Trung, tay phải ôm violon, tay trái nắm bàn tay anh, lần ra đầu ngõ, chờ cho voi dòn xe cộ, băng qua bên kia đường, đi thêm quãng ngắn, đến căn nhà số 25 Quang Trung.

Trời vào xuân đầy nắng. Con phố nhộn nhịp xe cộ. Cái dáng cao lênh khênh chậm từng bước cạnh bên thân hình nhỏ bé-tóc-dài-làn-da-rám-nắng. Khuôn nét anh vẫn im lìm nhưng đã thấy hồng lên chút tươi tỉnh. Ghé vào cái quán cóc quen thuộc đầu ngõ uống ly café trước khi vào nhà chị Kiều mở đàn cho vang ra những âm thanh đến tận buổi hoàng hôn.

Kỷ niệm chỉ có thể nhưng thật đã gọi lên trong tôi rất nhiều ấn tượng. Con đường Quang Trung bây giờ khác rất xa với con đường Quang Trung của 43 năm cũ có ngôi nhà số 7B của Mẹ. Thay thế cho cái vẻ êm đềm thanh lịch ngày xưa với hai hàng cây râm mát chính là sự ồn ào hỗn tạp của cuộc sống bon chen giành giật dưới chế độ CS ngày nay.

Tất cả đều đổi “khác”, vạn vật và cả lòng người cũng “khác”. Tôi nhìn ra rất rõ điều ấy. Vậy mà sao như vẫn mơ màng thấy “chẳng có gì là khác”. Thời gian 43 năm không làm biến thể được cảm xúc trong tim người nghệ sĩ. Giọt nắng hồng và cái lạnh se se của những ngày đầu xuân 2017 vẫn không khác gì với giọt nắng hồng và cái lạnh se se của mùa hè 1974 thuở xưa.

Nha Trang, Mar. 12, 2017

Chị Kim Chi đến Nha Trang khi chúng tôi đang tập đàn bên nhà chị Kiều. Tâm tư rung động khám phá ra từ vóc dáng thanh tao đã tàn phai nhan sắc trước mặt một “chị Kim Chi” hoàn toàn không giống với chị Kim Chi của quãng đời Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau.

Ôm tôi vào ngực, chị nói thì thầm rất khẽ:

“Nhìn em như vậy, ai dám bảo là bên Mỹ không còn đàn ông theo để đến nỗi phải về VN tìm anh Ngọc?”

Rồi chị cười ha hả!

*/ Thư gửi Ngọc Tú.

Nha Trang, Feb. 12, 2017

“Con nói với anh Nó, cái gì con cũng nghe lời anh, NHƯNG bắt con không liên lạc với anh là con không làm được... Con không biết ảnh nghĩ gì, nghĩ con lì hay không sĩ diện, hoặc không có lòng tự trọng, tùy ảnh, nhưng con còn thương ảnh giây phút nào thì con sẽ tìm cách để tìm được ảnh bằng mọi giá, đến khi duyên hết và tình cạn mới thôi.”

Mẹ đọc lại thư con sáng nay mà thấy rất cảm động vì những câu viết ở trên. Đó mới đúng là tình yêu chân chính. Cứ làm tốt mọi sự từ chính cái tâm mình thì mình sẽ nhận được cái tốt của người khác trả cho mình.

Ngay cả đến khi “duyên hết tình cạn” mà vẫn làm tốt cho người thì cũng nhận được phước lớn của Trời Phật ban cho. “Xây bao nhiêu bậc phù đề, Không bằng làm phước cứu cho một người” là như vậy đó con.

Cho dù hoàn cảnh nào đưa đến, một điều Mẹ chỉ mong là LUÔN LUÔN con giữ cái tâm THIÊN và lòng NHÂN trong người.

*/ Thư gửi Ngọc Tú.

Nha Trang, Feb 14, 2017 06:36.

Tú ơi, Nghĩ tới ngày về Mỹ sao Mẹ sợ quá. Những đêm đen thật là dài trong căn nhà cô quạnh, trong khi anh Nó đi làm khuya, Mẹ thấy thật sự “rợn tóc gáy”. Nhưng không về cũng không được, biết bao trách nhiệm còn đeo nặng trên vai, anh Nó và Giáy hoàn toàn không hay tâm trạng sợ hãi này của Mẹ. Linh cảm đến một điều không tốt sẽ xảy ra cho đời Mẹ trong năm nay.

Chia xẻ ít dòng với con. (Mẹ).

*/ Nhận thư Ngọc Tú.

Sàigòn, Feb 14. 2017 at 1:20 AM

Mẹ ơi, cho con xin số điện thoại của ông bạn kỹ sư điện mà Mẹ quen bên Mỹ để mai anh Nó gọi kêu họ đến sửa. Sự cố lớn xảy ra với nhà mình, toàn căn nhà bị cúp hết điện, không sử dụng được gì cả, anh Nó không thể nấu cơm đem theo đi làm. Mà gọi lên công ty nhà đèn thì nó đòi gặp Mẹ là người đứng tên trên contract. Nó không chịu nói chuyện với anh Nó. Từ sáng tới giờ con gọi Mẹ không được, con đang cần tin của Mẹ gấp.

Con.

*/ Thư gửi anh Văn Thanh.

Nha Trang, Wednesday, February 15, 2017 6:08 PM

BG có vé về Mỹ rồi anh ạ.

Đến San Francisco thứ Hai 13 Mar. 2017, lúc 19:40 chuyến bay Viet Nam Airlines VN 2030. Anh đi đón giùm nghe. Số phone BG lúc ở phi trường: 1.408-571.9297. Chuyện nhà ở Mỹ rất rắc rối, điện cúp tối thui vì đã hai tháng quên, không check online để trả tiền. Nhưng mọi thứ BG đã giải quyết xong hết ngày hôm qua trên internet với tụi PG & E. Về Mỹ sẽ tiếp tục giải quyết với cái đám thuê nhà. Vắng chủ nhà gà mọc đuôi tôm là vậy. Bây giờ nổi SỢ HÃI LỚN NHẤT của BG là phải đối diện với sự cô đơn lạnh lẽo khủng khiếp của căn nhà và chính tâm tư mình những ngày sắp tới. Ngày trước đi chơi về còn có Âu Cơ bên cạnh và Bà Mẹ già đợi chờ ở cửa. Bây giờ... Làm sao chống cự nổi cái viễn ảnh những đêm trắng lạnh và dài như vô tận hờ anh? Không biết Chử Nghĩa có giúp gì cho mình được không?

Anh may mắn rất nhiều so với BG, hãy nên tận hưởng. Một BG đủ rồi, không mong nhìn thấy bạn mình BỊ đau khổ như mình.

Thân quý, BG.

*/ Nhận thư anh Văn Thanh.

San Francisco, Feb 15, 2017 at 6:22 PM

BG,

Nói có vẻ thì như "văn chương" nhưng thực tế đúng như thế. Điều quan trọng là xác định cho rõ cái thế đứng của mình. Nếu đặt ở thế cao hơn thực tế, chỉ thấy thất vọng, cô đơn và đau buồn; nếu đứng cảm đặt hẳn cho mình một cái thế đứng thật là thấp, thấp hơn cả thực tế chẳng hạn, tí như đang trên con thuyền vượt biên với thân gái dặm trường, ồ! BG ta đây vẫn là chủ nhà, đã có 2 con lớn, có "xìn" và có vài ngàn trang sáng tác rồi, đời vẫn đẹp sao! Ngoài tôi ra, BG cũng còn rất nhiều bạn nữa! Đó là độc giả! Yêu đời đi, về đây, Văn Thanh sẽ mời uống bia với mực nướng, và ... cười tối ngày!

Còn chuyện ra đón thì thế này. Khi xuống sân bay, lấy hành lý xong, ra cửa của hãng máy bay đã chờ BG, rồi gọi phone cho tôi. 15 phút sau, tôi sẽ có mặt. Tôi đề nghị thế để đề phòng chuyến bay tới chậm, lại rất khó tìm chỗ đậu bên ngoài. Đây là kinh nghiệm của nhiều lần ra đón bạn bè với cách tốt nhất. Glad see you again!

VT.

*/ Thư chị Kim Chi gửi anh Ngọc (sau khi chị đã về Sài Gòn).

Feb. 15, 2017 at 11:26 PM

Kính anh Ngọc,

Em không phone cho anh vì nói nhiều, tốn tiền quá... hihhi. Anh thật có phước khi về già. Thu Vân về tìm anh, đó là chuyện mơ cũng không nghĩ tới nổi. Em tha thiết xin anh nên đổi buồn làm vui, đừng để phụ lòng Thu Vân đã bỏ hết bên Mỹ về đây với anh. Tìm đâu ra người như vậy hả anh? Em chỉ biết chúc anh vui cười để Thu Vân đỡ lo lắng. Lúc nào em cũng mong anh được như ngày nay. Giờ điều đó đã thành, anh đừng để Thu Vân buồn lòng.

Tiếc là em không thể ở Nha Trang lâu được và chưa chắc có dịp ra thăm anh với Thu Vân lần nữa, mong anh đừng buồn làm vui nhé anh.

Kính mail, Kim Chi.

*/ Phi Nôm, Thứ Sáu 17/2/2017

Để anh lại Nha Trang, tôi lên Dalat cùng Lửa, dự tính ăn cưới đưa cháu ngoại ông bà Jim, nhưng giờ cuối bỏ khi đến Dalat. Về nhà Mỹ Vân ngủ. Lạ kỳ thay lại thấy rất an ổn trong hồn.

*/ Phi Nôm, thứ Bảy 18/2/2017

Ở Phi Nôm, làm việc trên website, tìm các tác phẩm ưng ý, trong số có Căn Nhà Của Thần Chết của Dostoievski. Lúc bước ra phía đồi thông sau nhà, nhìn mảng trời cao, đột nhiên thấy nhớ tiếng đàn anh, trái tim nôn nao, quặn thắt. Đặc biệt bài *Over the Rainbow* và *My Way* với những *note basse* rất đặc biệt. Một lần trong mùa nghỉ hè 2016, tập với nhau tại quán *café* đang còn dang dở, anh đã nói:

“Anh biết em yêu hai bài này nên cố tìm đi tìm lại hoài câu *intro*. để dẫn cái *mélodie* của em vào cho ngọt.”

Tôi muốn bay về Nha Trang ngay, trong cùng lúc nhớ khuôn dáng lạnh tanh của anh từ hôm Tết đến giờ, lại đâm ngẩn ngại. Tự hỏi, tôi mà còn nhớ tiếng đàn anh là thế, huống hồ anh, làm sao tìm ra được cái dáng gypsy và giọng violon nào thể thiết hơn kể từ ngày tôi đi khỏi đời anh?

*/ Phi Nôm, Chủ nhật 19/2/2017

Muốn ở lại Dalat nhưng nhớ những con chữ riêng mình. Dự tính cùng Lửa về Nha Trang để ngày mai trở lại Dalat với cái laptop mang theo.

Gọi anh, chỉ hỏi đưa rằng anh có muốn lên Dalat không? Tức thì anh đáp nhanh: *Đi!*

Vậy là nhờ Tâm gói ghém vài thứ để anh mang lên Dalat cho tôi.

Về nhà Mỹ Vân, anh cứ ngồi nhăm nhăm trong miệng bài *Kiss Me Goobye* ở những đoạn *basse*, hết như những đêm ở Nha Trang trên ngõ vào nhà Di Túy, một bàn tay nắm chặt tay tôi, anh vẫn hát lên cho khỏi quên các đoạn đệm ấy. (Rõ ràng âm nhạc vẫn còn làm anh lưu luyến).

*/ Phi Nôm, thứ Hai 20/2/2017

Thái độ anh vẫn y như khi ở Nha Trang.

Buồn phiền quá!

Trong bữa cơm chiều, nhân nói về cái chết đột quy của Quang (chồng Mỹ Vân), tôi bảo anh nên đi khám toàn khoa để chắc ăn, khi về Nha Trang không phải lo bệnh. Anh bằng lòng, gọi Hiệp hẹn sáng mai đến đón.

Khuya, ngồi làm việc với số tác phẩm vừa copy trên online, anh nằm ngủ nơi sofa bên cạnh, không gian buồn tênh lạnh lẽo... Một Dalat của thuở nào 43 năm cũ *có đang* hiện hữu trong ý nghĩ anh không, chẳng thể nào tôi biết. Chỉ biết giữa trái tim mình dậy lên một nỗi bồi hồi rung cảm của lòng trắc ẩn mà thôi.

Nhớ Âu Cơ. Nhớ cả những cái gì rồi đây sẽ phải nhớ... Nghĩ về nước Mỹ với những tháng ngày cô đơn sắp tới mà thấy lạnh người sợ hãi... Thôi, chẳng nghĩ nữa.

*/ Phi Nôm, thứ Ba 21/2/2017.

Hiệp xuống đón anh về Dalat khám bệnh.

+ Thứ Tư, thứ Năm, anh ở lại nhà Hiệp.

+ Thứ Sáu 24/2/2017, nhận cú gọi của anh, tôi hỏi:

“Bây giờ anh định sao? Ở lại Dalat hay về Nha Trang?”

Giọng anh có phần ngạc nhiên:

“Anh đi với em mà!”

Nhờ Mỹ Vân gọi một chiếc taxi mượn riêng.

Suốt đoạn đường gần 200 cây số, anh vẫn im lìm, chẳng nói chẳng rằng, bộ mặt lạnh tanh như hăng bữa. Còn tôi thì cứ chúi đầu vào cái laptop, tiếp tục với bản văn dang dở viết đêm qua.

[]